

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΟΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΕΙΔΑ ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ !...

ΒΛΙΖΟΝΤΑΣ άσκόπως στους δρόμους ό Προφήτης, βυθισμένος στις σκέψεις του, στάθηκε ξαφνικά, χτύπησε τό μέτωπό του και ψιθύρισε :

— Ναι, έτσι πρέπει νά γίνη... Άς μή χάνω καιρό... Έρπρός !...

— Άνοιξε τότε τό βήμα του, άρχισε νά τρέξη σχεδόν. Σέ λίγο έφτασε πάλι μπρός στά έρείκια του σπιτιού του Γαβερώ. 'Ο τυχοδιώκτης ποήγαχνε άνάμεσα στ' άποκαΐδια και στά συστήματα ήταν εκεί. 'Ο Προφήτης τόν πλησίασε.

— Δέν μου λές, φίλε μου, τεύ ειπε, θέλεις νά κερδίσης τρία σκευδα άκόμα ;

— Και μέ ρωτάς άν θέλω ; άποκρίθηκε ό τυχοδιώκτης. Τι ποέπει νά κάμω, πότε μου...

— Κρατάς βλέπω ένα σακκι.

— Ναι, τό πήρα μαζί μου, νομίζοντας πως θά τό γέμιστα μέ τίποτα μικροπραγμάτα, μά δέν βρήκα τίποτα ως τώρα. 'Η φατία τ' άφάνισε όλα.

— Δέν μου λές, σέ φοβίζουσι οι νεκροί ;

— 'Ο τυχοδιώκτης άρχισε νά γελάη.

— Οι νεκροί ! ειπε. 'Οχι, δέν μέ φοβίζουσι καθόλου. Μέ φοβίζουσι περισσότερο οι ζωντανοί.

— Δέχσαι νά μεταφέρης τό πτώμα ενός κακούργου ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Έλα μαζί μου.

Προχώρησαν λίγο κ' έφτασαν μπρός στόν τοίχο της αλής του μεγάρου Σεντίλ.

'Ο Προφήτης γονάτισε.

— Πάτησε στους ώμους μου, ειπε στόν τυχοδιώκτη, άνέρη στόν τοίχο και ρίξε μου τόν μανδύα σου, νά πιαστώ και ν' άνέρω κ' έγώ.

'Ηταν τόσο ψηλός σ' άνάστημα ό Προφήτης, ώστε ό τυχδιώκτης πίστευε άμέσως στήν κορυφή του τοίχου, καθάλλως σ' αυτόν κ' έβγαλε τόν μανδύα του. Τόν δίπλωσε καλά, γιά νά τόν κάμη πού σταθερό και τόν έρριξε στόν 'Ιωάννη τόν 'Ισχνό. 'Ο Προφήτης κάστησε σ' αυτόν κ' άνήβηκε στόν τοίχο μ' ευκολία, ρίχνοντας προσεχικά βλέμματα πρός τό δρόμο, μήπως φανή καμιά περίπολος.

Πήδησαν ύστερα στήν αυλή και τραβήξαν πρός τό δωμάτιο του κύρ Β'ρνάδου. Τό πτώμα του Ζερβού βρισκόταν εκεί, καταμεισθό στό πάτωμα. 'Ο τυχοδιώκτης τό άντίκρυσε χωρίς νά ταραχτή καθόλου.

— Ρίξον μέσα στό σακκι σου, του ειπε ό Προφήτης.

'Ο τυχοδιώκτης υπάκουσε. Έγύρισε κατόπισ πρός τόν Προφήτη και του ειπε :

— Καταλαβαίνω τί θέλεις από μένα.

— Τι ; ρώτησε ό υίός της 'Αρτέμιδος Βιλλανδρά.

— Νά έξαφανισω αυτό τό πτώμα.

— 'Οχι, φίλε μου. 'Απεναντίας. Περιμένε μαζί στιγνή.

'Άνοιξε τότε ένα συρτάρι, βρήκε σ' αυτό μία περγαμινή και τήν έβγαλε στό δρό. Πήρε τό ένα της φύλλο, έγραψε κάτι πάνω σ'αυτό κ' έπειτα τό έδωσε στό λαμπού του πτώματος.

— Κλείσε τώρα τό σακκι σου, ειπε στόν τυχοδιώκτη.

Κι' όταν έκλεισε έδωσε τό στόμιο του σακκιού, ό Προφήτης πήρε τό δεύτερο φύλλο της περγαμινής, έγραψε πάνω σ' αυτό : «ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΔΟΥΚΑ ΜΟΝΟΡΑΝΟΥ», και τό κερφάτισσε έπάνω στόν οσάκο.

— Και τώρα φορώσου τον, διάταξε τόν τυχοδιώκτη.

— Διάβολε !. Πολύ βαρύς, ειπε ό μακαρίτης, μουρμούρισε εκείνος, φορώνόμενος τό σακκι.

— Γι' αυτό άκριβώς θά πάρης πέντε σκευδα άντι τριών, του ειπε ό Προφήτης.

— Και πού θά τόν κουβαλήσουμε ; ρώτησε ό τυχοδιώκτης.

— Στό μέγαρο Ριζέ.

— Είπε πολύ μακριά !

— Θά πάρης έφτά σκευδα.

— 'Υπάρχει κίνδυνος νά πείσουμε πάνω σέ καμιά περίπολο.

— Θά πάρης δέκα σκευδα.

— Έμπρός τότε. 'Αλλά γιά πέστε μου, πούς κάθεται στό μέγαρο Ριζέ ;

— Οι σωματεφλάκες του δουκός Μονμορανού.

— Καλά, άς πηγαίνουμε.

'Επειδή ή πόρτα της αυλής, ήταν κλειστή, ό Προφήτης κερμάστηκε πρώτος άπ' τό μανδύα τό τυχοδιώκτη και πήδησε από ένα παράθυρο στό δρόμο. 'Ο τυχοδιώκτης τούρριξε τό σακκι και κατέβηκε κ' αυτός.

Προχώρησαν τώρα μέσα στό σκοτάδι, χωρίς νά μιλούν, προσέχοντας νά μή τούς αντίληφθ ή καιεί.

Στή διασταύρωσι τών οδών Σιδηροπολείων και 'Αποβάθρας άκουσαν έξαφνα ποδοβολήτο άλόγων. 'Ηταν κάποια περίπολος.

— Τραβήσου στή γωνία του δρόμου γρήγορα, ειπε ό Προφήτης στόν τυχοδιώκτη.

— 'Οχι, όχι, στάσου, του ψιθύρισε ό τυχοδιώκτης. 'Υπάρχει στόν κόσμο αυτό ένα κτήνος. Τό κτήνος αυτό ειπε ό χοροφύλακας ! 'Υπάρχει όμως και ένα άλλο κτήνος, πού μεγαλοπρεπές κ' άπ' τό χοροφύλακα. Τό κτήνος αυτό ειπε ή περίπολος, πού άποτελείται από δέκα χοροφύλακας.

— Τι θές νά πής μ' όλα αυτά; ρώτησε νευριασμένος ό Προφήτης.

— Θέλω νά τήν πω; άν κερφωτούμε κινδυνεύουμε νά τήν πάθουμε.

— Κοι τί πρέπει νά κάμουμε ;

— Τώρα θά δής.

Κι' ό τυχοδιώκτης προχώρησε από τό μέρος πού ό δούκος ήταν πού σκοτεινός, άρχισε νά τραγουδά :

Κούπα μου, όραία μου κούπα

'Ελα μου πρωί πού σούλα,

Νά σου σκάσω ένα φιλί.

'Ελα μου τίμα κρασί

'Ελα μου πρωί - πρωί !...

'Η έμφυτος περίτολος πέρασε πλώι τους. Οι χοροφύλακες άκουσαν τό τραγούδι, τούς πέραν γιά μεθυμένους κ' άρχισαν νά γελούν, μή υποψιασθέντες τίποτα. Σέ λίγο χάθηκαν πρός τήν όδον Βουρδονά.

— Είδατε ; ειπε ό τυχοδιώκτης στόν Προφήτη.

— Ναι, τά κατάφερες μιά χαρά ! Θά πάρη; δεκαπέντε σκευδα.

— Έφτασαν τέλος μπρός στήν πύλη του μεγάρου Ριζέ. 'Ο τυχοδιώκτης έβγαλε τό σακκι μέ τό πτώμα του κύρ Βερνάρδου Ζερβού κάτω.

— Τι θά γίνη τώρα ; ρώτησε.

'Ο Προφήτης άντι έλλη; άπαντήσεως χτύπησε τό ρομπό της πύλης.

'Άκουσαν κάποιον νά τραβά ή στήνη, ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ένας σωματεφύλακας του δουκός.

— Τι ζητάς ; ρώτησε.

— Φέραμε αυτό γιά τόν κ. Κοντόστουλο, ειπε ό Προφήτης ρίχνοντας τό σακκι στήν αλή του μεγάρου.

'Ο σωματεφύλακας θέλησε νά ζητήση πληροφορίες, ό Προφήτης παρέσυρε τόν τυχοδιώκτη και χάθηκαν στό σκοτάδι.

'Όταν προχώρησαν άκριτά έβγαλε και τοίδωσα τό δεκαπέντε σκευδα.

— Καληνύχτα, άφεντικό, ειπε εκείνος τσεκάνοντας τό σκευδα.

— 'Υπαγε στήν εχή του Θεού ! μουρμούρισε ό Προφήτης και χάθηκε στό σκοτάδι...

Τήν έπομένη της πυροπόλησεσ του σπιτιού του Γαβερώ, κοντά τό βράδυ ό Διονύσιος Γενναίος, έβράζει μόνος του, περιλυτός και σκεπτικός, κοντά στόν Σηκουάνα. 'Όταν έφτασε στήν γωνία της όδου Συγγραφέων, ειπε δυο άνθρώπων νά στέκουσι και νά κοιτάζουσι τά άνάλυφα κάποιου κτηρίου. 'Ο ένας ήταν γέρος, ό άλλος νέος.

'Ο Διονύσιος Γενναίος κούταζε καλήτερα και άνεγνώριτος τόν γέροντα. 'Ηταν ό 'Αμβρόσιος Παρά. Αυτό τον ευχαρίστησε και χωρίς νά χάση καιρό, έβρεξε κοντά στόν στήθη και κρατάτη του :

— Πάτερ μου !... άνάκριξε. Διάσκαλε !... Πόσο είμαι ευχαριστημένος πού σάς βλέπω !...

'Ο Παρά βλέπόν τόν Γενναίο, άνοιξε τήν άγκαλιά του και του ειπε μέ τρυφερότητα :

— Παιδί μου, είσαι σέ !... 'Αγκάλιασε μέ ; οϊπόν. 'Εγινες τόσο άκριβοθώρητος τελευταία !...

— Συγχώρησε μέ, πάτερ μου, ειπε ό Διονύσιος, μή μέ παρεξηγής. Έξερεις ότι σ' άγαπώ.

— Ναι, παιδί μου, τό ξέρω πως μ' άγαπάς. Μ' άγαπάς πού πολύ, κ' έχεις δικήν, τήν προσφιλή σου 'Ιωάννα, τόν μικρόλη σου Ρογήρο, τό σπιτάκι σου στήν 'Εκούεν.

('Ακολουθεί)

'Ο Προφήτης κερμάστηκε άπ' τό μανδύα του τυχοδιώκτη κ' έκρίθηκε στό δρόμο...